

مانیفست کنش برای توقف جنایات اقلیمی

مایکل هارت، میشل لووی، نوآم چامسکی، نائومی کلاین و دیگران

اهمیت متن زیر که نام مانیفست را در پیشانی خود دارد در این نکته نهفته است که طرف خطاب خود را تغییر داده و به جای فرادستان، حاکمان و دولتمردان، مردم و «ما» را مورد خطاب خود قرار می‌دهد و با ما هم صحبت می‌شود. «ما» در برابر «آنها». این تقابل که مدام در متن تکرار می‌شود خبر از آغاز یک جنبش، خیزش و قیام سراسری می‌دهد. این متن بیش از هر چیز در حکم فراخوانی است برای خیزش «ما» علیه مواضع و نظام سرمایه‌داری صنعتی «آنها». خیزشی که می‌تواند آغازی باشد بر پایان عصر سوخت‌های فسیلی.

آنچه در پی می‌آید ترجمه متنی است از اندیشمندان، فعالان و طرفداران محیط زیست از طیف چپ سیاسی که چندی پیش و در آستانه نشست تغییرات اقلیمی سازمان ملل در پاریس (کاپ ۲۱) منتشر شد. متن مانیفست: کنش برای توقف جنایات اقلیمی تاکنون به امضای افراد سرشناسی چون مایکل هارت، میشل لووی، نوآم چامسکی، نائومی کلاین، سوزان جرج و جان هالوی رسیده است.

مایکل هارت، میشل لووی، نوآم چامسکی، نائومی کلاین، سوزان جرج و جان هالوی از امضاکنندگان این مانیفست هستند

ما در یک بزنگاه تاریخی به سر می‌بریم. ما نمی‌خواهیم مجبور به ادامه حیات در جهانی باشیم که آشکارا برای ما قابل زیستن نیست. از جزایر اقیانوس آرام جنوبی تا سواحل لویزیانا، از مالدیو تا ساحل [1]، از گرین‌لند [2] تا رشته کوه‌های آلپ، زندگی روزمره میلیون‌ها نفر از ما بر اثر عواقب تغییرات آب و هوایی مختل شده است. به واسطه اسیدی شدن آب اقیانوس‌ها، غرق شدن جزایر جنوبی اقیانوس آرام، مهاجرت‌های اجباری در شبه قاره هند و آفریقا، طوفان‌ها، گردبادها و کولاک‌های مکرر و زوال تدریجی محیط زیست، تمام گونه‌ها و اکوسیستم‌های موجود از این تغییرات متأثر شده و حقوق نسل‌های آینده در معرض تهدید قرار گرفته است. و همگان نیز به طور یکسان و به تساوی تحت تاثیر تغییرات آب و هوایی نیستند: در خط مقدم این تأثیرپذیری و عواقب مخرب برآمده از آن بومیان و جوامع روستایی و مردمان فقیر شمال و جنوب جهان قرار دارند.

ما تحت هیچ توهمی نیستیم. برای بیش از ۲۰ سال است که دولت‌ها اجلاس و نشست برگزار کرده‌اند، با این حال هنوز گازهای گلخانه‌ای کاهش نیافته و تغییرات آب و هوایی همچنان پا برجا است و ادامه دارد. به رغم هشدارهای علمی که هر روز حال و روز جهان را وخیم تر توصیف می‌کنند، نیروهای تنبل، بی‌تفاوت و کارشکن هنوز بر فضا غالب‌اند.

این امر تعجب‌برانگیز نیست. دهه‌ها آزادسازی تجارت و سرمایه‌گذاری، تمام توان دولت‌ها را برای مقابله با تغییرات آب و هوایی تحلیل برده و عملاً دولت‌ها را تضعیف کرده است. در هر برهه‌ای جریان نیروهای قدرتمند - اعم از شرکت‌های سوخت فسیلی، شرکت‌های تجاری - کشاورزی، موسسات مالی، اقتصاددانان جزم‌اندیش، شکاکان و منکران [تغییرات اقلیمی] و دولت‌های در بند منافع - همگی راه‌حل‌های غلط را اشاعه و ترویج داده‌اند. تنها ۹۰ شرکت مسئول انتشار بیش از دو سوم گازهای گلخانه‌ای در سراسر جهان هستند. پاسخ و راه‌حل حقیقی برای تغییرات آب و هوایی، ثروت و قدرت آنان، ایدئولوژی بازار آزاد و آن ساختاری را تهدید می‌کند که با کمک‌های مالی خود این افراد و شرکت‌ها را حمایت می‌کند.

ما می‌دانیم که شرکت‌های جهانی و چند ملیتی و همچنین دولت‌ها از منافع خود که از طریق استخراج ذغال سنگ، نفت و گاز و همچنین کشاورزی صنعتی وابسته به سوخت‌های فسیلی حاصل می‌شود چشم نمی‌پوشند. با این حال توانایی و قابلیت مستمر ما به کنش، اندیشیدن، عشق ورزیدن، سرپرستی، کار، خلاقیت، تولید، تامل ورزیدن و مبارزه ما را مجبور به تحت فشار گذاشتن این افراد می‌کند. توانمندی به ادامه رشد و ترقی در جوامع، افراد و شهروندان تلاش همه ما را طلب می‌کند. بشریت مشترک ما و همچنین زمین نیازمند چنین تلاشی است.

برای توقف جنایات اقلیمی ما به ظرفیت‌هایمان متکی هستیم. در گذشته زنان و مردان با مقاومت خود موفق شدند بر جنایاتی از قبیل برده‌داری، توتالیتاریسم، استعمار و نظام آپارتاید چیره شوند. همان کسانی که تصمیم گرفتند برای برابری و همبستگی مبارزه کنند و می‌دانستند هیچ‌کس به فکر آنان نخواهد بود. تغییرات آب و هوایی چالشی مشابه است و ما نیز اکنون به دنبال پر و بال دادن به این قیام و خیزش هستیم.

ما می‌کوشیم تا همه چیز را تغییر دهیم. ما می‌توانیم راهی به آینده‌ای قابل زیست‌تر بگشاییم و کنش فعلی ما بسیار قوی‌تر از آن چیزی است که فکر می‌کنیم. دور تا دور جهان، گروه‌ها و جمعیت‌هایی از ما در حال مبارزه با رانه‌ها و عوامل اصلی جنایات اقلیمی و آب و هوایی هستند. ما با محافظت از نواحی خود، کاهش نشر گازهای گلخانه‌ای، ایجاد انعطاف‌پذیری بیشتر، دستیابی به خودکفایی و استقلال غذایی از طریق مزارع کوچک اکولوژیکی و اقداماتی از این دست مبارزه می‌کنیم.

در آستانه نشست تغییرات آب و هوایی سازمان ملل در بورژ پاریس، ما نیز عزم خود برای باقی گذاشتن سوخت‌های فسیلی در زمین اعلام می‌کنیم. این تنها راه پیش‌روی ما است.

به طور انضمامی و مشخص، دولت‌ها باید حمایت مالی خود از صنایع وابسته و مبتنی بر سوخت‌های فسیلی را خاتمه دهند و قید استخراج ۸۰ درصد از ذخایر باقی‌مانده از سوخت‌های فسیلی در زمین را بزنند.

ما می‌دانیم این به معنای یک تغییر جهت تاریخی بزرگ است. ما منتظر نمی‌مانیم تا دولت‌ها این اتفاق را میسر کنند. برده‌داری و آپارتاید نیز با خواست دولت‌ها از میان نرفت. جز بسیج توده‌ها مسیر و انتخاب دیگری برای رهبران سیاسی چپ دنیا وجود ندارد.

وضعیت کنونی مخاطره آمیز است. با این حال فرصتی بی‌همتا برای تقویت دموکراسی، از ریشه برکندن قدرت سیاسی شرکت‌ها و تغییر اساسی شیوه تولید و مصرف را نیز در اختیارمان می‌گذارد. پایان بخشیدن به عصر سوخت‌های فسیلی، یکی از گام‌های اساسی به سوی جامعه عادلانه و پایداری است که سخت به آن نیازمندیم.

ما این فرصت تاریخی را چه در پاریس و یا هرجای دیگر، چه امروز و یا فردا هدر نخواهیم داد.

پانویس:

[1]. صحرایی خشک در قاره افریقا

[2]. سرزمینی که در آب‌های اقیانوس منجمد شمالی واقع شده و ناحیه‌ای خودگردان متعلق به دانمارک است.

برگرفت از سایت زمانه